

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Nie dotyczy.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Bezpośrednie wykonywanie na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 zostało uregulowane w art. 622a kodeksu postępowania cywilnego.

„Art. 622a (dodany, Dz.U. nr 50/2015)

§ 1. Orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest wykonalne bez potrzeby uzyskania tytułu wykonawczego.

§ 2. Egzekucję przeprowadza komornik na wniosek zainteresowanej strony, na podstawie odpisu orzeczenia pochodzącego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poświadczonego przez sąd, który to orzeczenie wydał, oraz zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

§ 3. Jeżeli komornik stwierdzi, że dany środek lub nakaz nie może zostać wykonany na warunkach określonych zgodnie z niniejszym kodeksem, występuje o wydanie innego tytułu egzekucyjnego.

§ 4. Orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, zarządzające środkiem tymczasowy, w tym środek zabezpieczający, jest wykonalne zgodnie z zasadami określonymi w § 1 i § 2. Jeżeli dany środek zarządzono bez wezwania pozwanego do stawiennictwa, przedstawia się dowód doręczenia orzeczenia.

§ 5. Przystępując do egzekucji, komornik doręcza odpis zaświadczenia, o którym mowa w § 2 i wzywa dłużnika do dobrowolnego wykonania zobowiązania.

Do zaświadczenia dołącza się odpis orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jeżeli nie zostało ono doręczone dłużnikowi.

§ 6. W terminie miesiąca od daty doręczenia dłużnik może wnieść o odmowę wykonania. Jeżeli niezbędne jest przetłumaczenie orzeczenia, bieg tego terminu ulega zawieszeniu do chwili doręczenia tłumaczenia dłużnikowi.

§ 7. Każda ze stron może zaskarżyć dostosowanie środka lub zarządzenia, o którym mowa w art. 436.”

W kwestiach dotyczących postępowania egzekucyjnego nieobjętych zakresem zastosowania rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 stosuje się przepisy ogólne części piątej kodeksu postępowania cywilnego – „Postępowanie egzekucyjne”.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Wniosek, o którym mowa w art. 36 ust. 2 lub w art. 45 ust. 4 rozporządzenia, składa się do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową strony przeciwnej lub, jeżeli strona ta nie ma stałego miejsca zamieszkania albo siedziby rejestrowej w Bułgarii, do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową strony zainteresowanej. Jeżeli strona zainteresowana nie ma stałego miejsca zamieszkania albo siedziby rejestrowej w Bułgarii, wniosek składa się do sądu miejskiego w Sofii. (art. 622 kodeksu postępowania cywilnego).

Wniosek, o którym mowa w art. 47 ust. 1 rozporządzenia, należy złożyć do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową dłużnika, lub do sądu właściwego ze względu na miejsce prowadzenia egzekucji (art. 622b kodeksu postępowania cywilnego).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Bułgarii jest to Sąd Apelacyjny w Sofii (Софийски апелативен съд). Środek zaskarżenia wnosi się do sądu okręgowego, który wydał orzeczenie o odmowie wykonania albo orzeczenie stwierdzające, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Inne środki zaskarżenia co do orzeczeń wydanych przez Sąd Apelacyjny w Sofii wnosi się do Najwyższego Sądu Kasacyjnego (art. 623 § 6 kodeksu postępowania cywilnego).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Jurysdykcja krajowa sądów bułgarskich i innych organów zachodzi wtedy, gdy powód lub wnioskodawca jest obywatelem polskim albo osobą prawną zarejestrowaną w Republice Bułgarii (art. 4 § 1 i 2 kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja między Bułgarią a Belgią o niektórych sprawach sądowych, podpisana w Sofii dnia 2 lipca 1930 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii w sprawie wzajemnej pomocy prawnej, podpisana w Sofii dnia 23 marca 1956 r., nadal obowiązująca między Bułgarią, Słowenią i Chorwacją,

Traktat między Ludową Republiką Bułgarii a Rumuńską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisany w Sofii dnia 3 grudnia 1958 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Polską Rzeczpospolitą Ludową o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 4 grudnia 1961 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Węgierską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Sofii dnia 16 maja 1966 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Atenach dnia 10 kwietnia 1976 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej oraz ustalaniu stosunków w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Sofii dnia 25 listopada 1976 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Cypryjską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Nikozji dnia 29 kwietnia 1983 r.,

Umowa między Rządem Ludowej Republiki Bułgarii a Rządem Republiki Francuskiej o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach cywilnych, podpisana w Sofii dnia 18 stycznia 1989 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Włoską o pomocy prawnej i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, podpisana w Rzymie dnia 18 maja 1990 r.,

Umowa między Republiką Bułgarii a Królestwem Hiszpanii o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach cywilnych, podpisana w Sofii dnia 23 maja 1993 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Austrii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i dokumentach, podpisana w Sofii dnia 20 października 1967 r.

Ostatnia aktualizacja: 26/11/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja

Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.